

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 12.12.2023
COM(2023) 790 final

2018/0198 (COD)

Ändrat förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om en mekanism för lösning av rättsliga och administrativa problem i ett
gränsöverskridande sammanhang**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Genom detta förslag ändras kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om en mekanism för lösning av rättsliga och administrativa problem i ett gränsöverskridande sammanhang¹ (*förslaget*) och dessutom ändras titeln till förordning om underlättande av gränsöverskridande lösningar.

Kommissionen antog förslaget i maj 2018, men ingen överenskommelse nåddes mellan parlamentet och rådet, eftersom de två medlagstiftarna intog olika ståndpunkter. Parlamentet antog sin ståndpunkt vid första behandlingen den 14 februari 2019. Sammantaget var denna ståndpunkt mycket positiv till kommissionens förslag och några tillägg föreslogs för mer flexibilitet vid genomförandet. Rådet antog inte någon formell ståndpunkt, eftersom medlemsstaterna gav uttryck för flera farhågor i samband med förslaget på arbetsgruppsnivå och avbröt sin beredning av det.

Den 14 september 2023 antog parlamentet en lagstiftningsresolution på eget initiativ med rekommendationer till kommissionen om ändring av förslaget i enlighet med artikel 225 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*).

Detta ändrade förslag från kommissionen tar vederbörlig hänsyn till de båda medlagstiftarnas farhågor, synpunkter och rekommendationer, samtidigt som det ursprungliga förslagets syfte bibehålls, nämligen att lösa problem som försvårar livet i gränssamhällen.

Sedan kommissionen antog förslaget 2018 har behovet av att frigöra potentialen hos EU:s gränsöverskridande regioner genom att föreslå en rättslig ram för att lösa gränsöverskridande problem blivit ännu mer angeläget. Rättsliga och administrativa gränsöverskridande problem utgör betydande utmaningar i det dagliga livet för 150 miljoner medborgare som bor i gränsöverskridande regioner samt för företag och institutioner. Detta hindrar deras verksamhet och påverkar de ekonomiska resultaten negativt. Man uppskattar att om 20 % av hindren åtgärdades skulle BNP öka med 2 % och över en miljon arbetstillfällen skapas i gränsöverskridande regioner². Utöver makroekonomiska effekter är det i allmänhet svårare att få tillgång till offentliga tjänster som transporter, sjukhus och universitet i gränsöverskridande regioner. Det är ofta komplicerat och kostsamt att navigera mellan olika administrativa och rättsliga system.

I en undersökning som kommissionen genomförde i juli 2020³ identifierade 44 % av medborgarna i EU:s gränsöverskridande regioner rättsliga och administrativa skillnader som de viktigaste hindren för samarbete. Påverkan från gränsöverskridande problem vid utvecklingen av gränsöverskridande regioner har dokumenterats i den gränsöverskridande översynen, inklusive i kommissionens meddelande *Att stärka tillväxt och sammanhållning i*

¹ COM(2018) 373 final, 29.5.2018.

² Europeiska kommissionen, generaldirektoratet för regional- och stadspolitik, Caragliu, A., Capello, R., Camagni, R. m.fl., *Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions – Final report*, (inte översatt till svenska), Publikationsbyrå, 2017, <https://data.europa.eu/doi/10.2776/25579>, COM(2017) 534 final, 20.9.2017, *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*, s. 6.

³ https://ec.europa.eu/regional_policy/sources/policy/cooperation/european-territorial/survey-2020/cross-border-survey-2020-report_en.pdf.

*EU:s gränsområden*⁴.

Dessutom riskerar gränsöverskridande regioner att påverkas oproportionerligt i kristider. Under covid-19-pandemin medförde exempelvis de gränsrelaterade åtgärder som medlemsstaterna vidtog mer än dubbelt så stora ekonomiska konsekvenser för gränsöverskridande regioner jämfört med genomsnittet för samtliga EU-regioner⁵.

För att bana väg för övervinnet av gränsöverskridande problem lanserade kommissionen under 2018 projektet b-solutions⁶, ett innovativt initiativ som ger rättsligt stöd till offentliga myndigheter i gränsöverskridande regioner för att identifiera de bakomliggande orsakerna till rättsliga eller administrativa hinder som påverkar deras gränsöverskridande samverkan och för att utforska möjliga lösningar. I slutet av november 2023 har 154 ärenden valts ut inom ramen för initiativet, varav 90 har avslutats genom att orsaken till hindret har identifierats. Dessa 90 ärenden omfattade 27 gränsöverskridande regioner i 21 medlemsstater och hanterade hinder främst inom områdena för sysselsättning, kollektivtrafik, hälso- och sjukvård och institutionellt samarbete. I mer än en tredjedel av dessa fall var grundorsaken olika rättsliga och administrativa normer på vardera sidan av gränsen som kräver att medlemsstaterna engagerar sig för att hitta en lösning. Erfarenheterna från initiativet b-solutions har spelat en avgörande roll för att analysera och identifiera rättsliga och administrativa gränsöverskridande problem och har påvisat vilken potential ett nytt verktyg som inrättas på EU-nivå kan få för att hjälpa till att undanröja dessa hinder. Även om b-solutions har bidragit till att identifiera hinder är detta initiativ inte i sig tillräckligt när det gäller att erbjuda ett verktyg som medlemsstaterna kan använda och förlita sig på för sina motsvarande processer, om de vill undanröja ett hinder.

Den nuvarande finansieringen och de rättsliga instrument som finns på EU-nivå tillhandahåller inte någon heltäckande och effektiv lösning på de hinder som påverkar gränsöverskridande regioner. Europeiska grupperingar för territoriellt samarbete (EGTS)⁷ är effektiva när det gäller att underlätta gränsöverskridande samarbete genom att skapa rättsliga enheter tvärs över nationella gränser, men de saknar lagstiftningsbefogenheter för att åtgärda hinder i gränsöverskridande fall. Samtidigt som Interreg-programmen ger effektivt ekonomiskt stöd till gränsöverskridande projekt som bidrar till att föra regioner och medborgare på båda sidor av gränsen närmare varandra, kan de inte på egen hand ta itu med rättsliga och administrativa hinder, eftersom det krävs beslut som ligger utanför strukturerna för programförvaltning och projektledning.

Det ändrade förslaget tillhandahåller därför en rättslig ram som är tillämplig på alla medlemsstater och som ska bidra till att hitta lösningar på rättsliga och administrativa problem som skulle kunna undergräva gränsöverskridande samverkan och utvecklingen av gränsöverskridande regioner. Tillämpningsområdet omfattar infrastrukturobjekt som påverkar en gränsöverskridande region eller en offentlig tjänst som tillhandahålls i en gränsöverskridande region. Detta förslag omfattar endast hinder som härrör från nationell lagstiftning, inbegripet när medlemsstaterna införlivar EU-direktiv korrekt men på olika sätt.

⁴ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet, *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

⁵ Europeiska kommissionen, generaldirektoratet för regional- och stadspolitik, Capello, R., Caragliu, A., *Analysis of the economic impacts of border-related measures taken by Member States in the fight against COVID-19 – Final report*, (inte översatt till svenska), Publikationsbyrån, 2022, <https://data.europa.eu/doi/10.2776/973169>.

⁶ <https://www.b-solutionsproject.com/>.

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1082/2006 av den 5 juli 2006 om en europeisk gruppering för territoriellt samarbete (EGTS) (EUT L 210, 31.7.2006, s. 19).

Hinder som gäller en eventuell överträdelse av unionsrätten omfattas inte av detta ändrade förslag, eftersom det finns andra särskilda instrument som är skräddarsydda för att lösa dessa frågor, såsom Solvit. Gränsöverskridande samordningspunkter får samarbeta med nationella Solvit-centrum för att föra över ansökningar när så är lämpligt.

Enligt det ändrade förslaget krävs det att alla medlemsstater inrättar gränsöverskridande samordningspunkter som ska rapportera gränsöverskridande problem och bedöma ansökningar som lämnats in av så kallade initiativtagare. Initiativtagare är offentligrättsliga eller privaträttsliga enheter eller fysiska personer som förbereder ett gränsöverskridande ärende genom att redovisa den gränsöverskridande samverkan och beskriva hindren för att samordningspunkterna ska kunna beakta dem. Medlemsstaterna får utse befintliga eller nya organ och de kan välja att inrätta en eller flera samordningspunkter, inbegripet gemensamma organ med angränsande medlemsstater, i överensstämmelse med deras institutionella ramar och preferenser.

Den gränsöverskridande samordningspunkten har till uppgift att bedöma det gränsöverskridande problem som initiativtagaren har beskrivit. Om samordningspunkten drar slutsatsen att det föreligger ett hinder ska den undersöka vilka samsamarbetsstrukturer som finns tillgängliga för att åtgärda det identifierade hindret. Om det inte finns någon institutionell struktur för gränsöverskridande samarbete för att undanröja hindret eller om de befintliga strukturerna inte är tillräckliga för att undanröja det, får medlemsstaterna välja att använda det verktyg som inrättas enligt denna förordning för att underlätta gränsöverskridande lösningar. I varje led i förfarandet kan den gränsöverskridande samordningspunkten välja att inte åtgärda hindret, även om den drar slutsatsen att det föreligger ett sådant hinder. Om så är fallet ska den att informera initiativtagaren om detta och förklara varför det hinder som beskrivs i ansökan inte kommer att åtgärdas. Efter att ha bedömt en gränsöverskridande ansökan ska den gränsöverskridande samordningspunkten inom rimlig tid vidarebefordra slutsatsen av bedömningen till initiativtagaren.

Verktyget för gränsöverskridande lösningar består av ett enda förfarande för att hantera rättsliga eller administrativa hinder. Efter att ha bedömt hindret och identifierat vilken typ av bestämmelse som ligger till grund för hindret ankommer det på den gränsöverskridande samordningspunkten att kontakta den behöriga myndigheten för att först kontrollera huruvida det finns ett intresse av att åtgärda det hinder som de fastställda administrativa eller rättsliga bestämmelserna medför och huruvida detta är genomförbart samt för att informera initiativtagaren och den gränsöverskridande samordningspunkten i den angränsande medlemsstaten om detta. När det gäller gränsöverskridande problem som kräver en anpassning av den nuvarande lagstiftningen är den gränsöverskridande samordningspunktens ståndpunkt att föreslå att den nationella regeringen inleder ett lagstiftningsförfarande inte på något sätt bindande för det behöriga lagstiftande organet. Beslutet huruvida ett administrativt eller rättsligt hinder ska undanröjas är fortsatt frivilligt och ankommer på de behöriga nationella myndigheterna att fatta.

Detta ändrade förslag har flera fördelar. Det ger medlemsstaterna ett standardförfarande för att undanröja hinder och säkerställer att EU-medborgare som bor i gränsområden erhåller ett (positivt eller negativt) svar från sin medlemsstat inom en rimlig tidsram om utrymmet för att övervinna de identifierade hindren. Det ger medlemsstater som saknar tillräckliga samsamarbetsstrukturer ett nytt verktyg för att hantera dessa hinder. Dessutom kommer ett effektivt nätverk för att dela kunskap och stärka kapaciteten att inrättas genom gränsöverskridande samordningspunkter i varje medlemsstat, i samarbete med kommissionen. Mer allmänt kan det ändrade förslaget spela en viktig roll för den inre marknadens funktion och för att främja EU:s ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållning. Förslaget kan ha en direkt inverkan på det dagliga livet för människor som bor i gränsöverskridande

regioner genom att förbättra deras tillgång till tjänster och deras ekonomiska möjligheter.

Jämfört med 2018 års förslag har detta ändrade förslag anpassats för att ta hänsyn till betänkligheter i frågan om subsidiaritet och proportionalitet. Verket för gränsöverskridande lösningar är frivilligt och bör endast användas om några andra verktyg från befintliga samarbetsstrukturer inte är tillgängliga eller kan åtgärda hindret på ett tillfredsställande sätt.

Medlemsstaterna är skyldiga att analysera huruvida det föreligger ett hinder och om det kan åtgärdas, men efter att ha analyserat ansökan kan de besluta om hindret ska åtgärdas, med beaktande av den bedömning som görs av den gränsöverskridande samarbetspunkten. Det ändrade förslaget bygger därför till fullo på subsidiaritetsprincipen, samtidigt som medlemsstaternas lagstiftningsbefogenheter respekteras.

Jämfört med 2018 års förslag förenklar det ändrade förslaget förfarandena för bedömning av gränsöverskridande ansökningar från initiativtagare. Inom ramen för verket för gränsöverskridande lösningar inrättas ett enda förfarande som är tillämpligt både på rättsliga och administrativa hinder och innehåller begränsade krav på medlemsstaterna. Det ändrade förslaget innehåller vidare begränsade administrativa krav, eftersom medlemsstaterna kan utse ett befintligt organ som gränsöverskridande samordningspunkt och besluta hur deras resurser bäst kan organiseras. Medlemsstaterna kan även utse gemensamma gränsöverskridande samordningspunkter längs sina gemensamma gränser och på så sätt optimera sina resurser.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Interreg är det viktigaste sammanhållningspolitiska finansieringsinstrumentet för att stödja program för gränsöverskridande samarbete i EU:s gränsöverskridande regioner, inbegripet sådana program med angränsande Eftaländer och Andorra. Dessa program bidrar till att föra regioner och medborgare på båda sidor av gränsen närmare varandra. Inom ramen för Interreg VI (2021–2027)⁸ kan Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) stödja det specifika målet ”bättre samarbetsstyrning” i syfte att göra den offentliga förvaltningen mer effektiv genom att främja rättsligt och administrativt samarbete och samarbete mellan medborgare, det civila samhället och institutioner, särskilt för att undanröja rättsliga och andra hinder i gränsöverskridande regioner⁹. Under vissa Interreg-program kan detta alternativ utnyttjas för att finansiera inrättandet av strukturer som kan fungera som gränsöverskridande samordningspunkter. Om detta stöd inte redan ingår i de berörda Interregprogrammen eller om anslaget inte är tillräckligt omfattande, får medlemsstaterna och programpartnerna överväga att ändra Eruf så att gränsöverskridande samordningspunkter kan inrättas och fungera. Utöver detta kompletterande stöd och tillhandahållandet av EU-finansiering är Interreg-programmen inte i sig tillräckliga för att ta itu med de rättsliga och administrativa gränsöverskridande problemen eftersom det krävs beslut som inte faller under strukturerna för programförvaltning och projektledning.

Det ändrade förslaget tillhandahåller därför en rättslig ram som är tillämplig på alla medlemsstater för att finna lösningar på rättsliga och administrativa hinder som ett komplement såväl till det finansiella stöd som ges inom ramen för Interreg som till institutionellt stöd såsom EGTS, eftersom dessa grupperingar saknar de lagstiftande

⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1059 av den 24 juni 2021 om särskilda bestämmelser för målet Europeiskt territoriellt samarbete (Interreg) med stöd av Europeiska regionala utvecklingsfonden och finansieringsinstrument för yttre åtgärder (EUT L 231, 30.6.2021, s. 94).

⁹ Artikel 14.4 b i förordning (EU) 2021/1059.

befogenheter som krävs för att övervinna rättsliga hinder¹⁰.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Sammanhållningspolitiken och den inre marknaden förstärker varandra ömsesidigt. Den mekanism som inrättas genom denna förordning skulle bidra till målen med den inre marknaden, särskilt genom att stärka gränsöverskridande regioners ekonomiska potential, som delvis är utnyttjad på grund av olika rättsliga och administrativa system.

År 2017 uppskattades det i en studie som kommissionen beställt, vilken rörde den ekonomiska inverkan från gränsöverskridande problem på BNP och på sysselsättningen i interna gränsöverskridande regioner, att om endast 20 % av de befintliga hindren kunde undanröjas, skulle de gränsöverskridande regionernas BNP öka med 2 %¹¹. En rättslig ram för att finna lösningar på rättsliga och administrativa hinder i gränsöverskridande regioner som är tillämplig på alla medlemsstater är därför även ett nödvändigt komplement till en väl fungerande inre marknad, ett grundläggande mål inom EU (artikel 3 i EU-fördraget och artikel 3.1 b i EUF-fördraget)¹².

Det ändrade förslagets materiella tillämpningsområde påverkar varken utövandet av andra befogenheter och åtgärder som beslutats inom ramen för annan EU-politik eller den institutionella balans som fastställs i fördragen.

Denna förordning ska inte påverka andra unionsrättsakter, särskilt sådana som är tillämpliga på utomrättsliga lösningar av rättsliga problem som uppkommer till följd av gränsöverskridande problem eller som är relevanta för en korrekt tolkning eller tillämpning av unionsrätten. Denna förordning påverkar inte de inrättade samordningsmekanismerna för social trygghet och beskattning.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

I artikel 175 tredje stycket i EUF-fördraget föreskrivs särskilda åtgärder som ska beslutas utanför de fonder som anges i första stycket för att uppnå det mål om social och ekonomisk sammanhållning som anges i EUF-fördraget. För att uppnå en harmonisk utveckling av Europeiska unionen som helhet och ökad ekonomisk, social och territoriell sammanhållning krävs ett mer intensivt territoriellt samarbete. I detta syfte är det lämpligt att vidta åtgärder för att förbättra genomförandevillkoren när det gäller samarbete inom gränsöverskridande regioner, vilket förtjänar särskild uppmärksamhet i enlighet med artikel 174 tredje stycket i EUF-fördraget.

¹⁰ Se artikel 7.4 första stycket i förordning (EG) nr 1082/2006.

¹¹ Europeiska kommissionen, Generaldirektoratet för regional- och stadspolitik, Caragliu, A., Capello, R., Camagni, R. m.fl., *Quantification of the effects of legal and administrative border obstacles in land border regions – Final report* (inte översatt till svenska), Publikationsbyrån, 2017, <https://data.europa.eu/doi/10.2776/25579>, se COM(2017) 534 final, s. 6. För mer information, se tillhörande SWD(2017) 307 final, punkt 2.2, s. 20–22.

¹² Se även skäl 9 i ingressen till fördraget om Europeiska unionen (**fetstil** tillagd): ”SOM ÄR BESLUTNA att med beaktande av principen om en hållbar utveckling och inom ramen för en **förverkligad inre marknad, en ökad sammanhållning** och ett förbättrat miljöskydd främja ekonomiska och sociala framsteg för sina folk samt att genomföra en politik som säkerställer att framsteg i fråga om ekonomisk integration åtföljs av motsvarande framsteg på andra områden”.

- **Subsidiaritetsprincipen**

Villkoren för territoriellt samarbete bör fastställas i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i EU-fördraget. Medlemsstaterna har vidtagit enskilda, bilaterala och till och med multilaterala initiativ för att lösa rättsliga gränsöverskridande problem. Alla medlemsstater har emellertid inte sådana samarbetsstrukturer, eller så har de samarbetsstrukturer men inte för samtliga gränser i medlemsstaten.

På ett liknande sätt finns det inte gränsöverskridande samordningspunkter i alla medlemsstater för samtliga EU:s inre gränser, fastän de behövs för att skapa ett effektivt nätverk för att dela kunskap och stärka kapaciteten, i samarbete med kommissionen. Dessutom har det hittills inte varit tillräckligt med EU-finansiering (främst inom Interreg-programmen) och rättsliga instrument (främst EGTS) för att lösa de rättsliga gränsöverskridande problem som identifierats i hela unionen.

Det är därför inte möjligt för medlemsstaterna att i tillräcklig utsträckning uppnå målen med den föreslagna åtgärden, varken på nationell, regional eller lokal nivå. Med tanke på de föreslagna åtgärdernas omfattning och effekter uppnås de bättre genom att åtgärder vidtas på EU-nivå. Det krävs därför att EU-lagstiftaren vidtar ytterligare åtgärder.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5.4 i EU-fördraget ska EU:s åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen. Det är frivilligt att använda det verktyg för gränsöverskridande lösningar som inrättas genom denna förordning. Medlemsstaterna får tillsammans med en eller flera angränsande medlemsstater besluta att fortsätta att hantera rättsliga hinder i en specifik gränsöverskridande region inom ramen för befintliga samarbetsstrukturer.

Medlemsstaterna kan besluta hur de bäst ska organisera sina resurser när de utser en gränsöverskridande samordningspunkt, bland annat genom att utse ett befintligt organ eller gemensamma gränsöverskridande samordningspunkter med angränsande medlemsstater.

Om en medlemsstat saknar ett sådant verktyg eller om de befintliga samarbetsstrukturerna inte är tillräckliga för att lösa ett visst gränsöverskridande problem, kan den välja att använda det verktyg för lösning av gränsöverskridande problem som inrättats enligt denna förordning.

Denna förordning går därför inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen. Det ändrade förslaget påverkar inte de rättsmedel som fastställs i fördragen för att hantera överträdelser av unionsrätten från medlemsstaterna.

- **Val av instrument**

Såsom beskrivs i avsnitt 1 har medlemsstaterna vidtagit enskilda, bilaterala och till och med multilaterala initiativ för att lösa rättsliga gränsöverskridande problem. Detta är emellertid inte nödvändigtvis fallet för alla medlemsstater och är absolut inte tillräckligt för att omfatta alla hinder.

I en förordning fastställs skyldigheter för medlemsstaterna att nominera gränsöverskridande samarbetspunkter och att säkerställa att initiativtagare erhåller ett svar från dem efter en bedömning av en gränsöverskridande ansökan, inom en rimlig tidsfrist (som kan fastställas i nationell lagstiftning). En förordning är förenlig med att föreslå ett frivilligt, standardiserat verktyg (verktyget för gränsöverskridande lösningar) och med medlemsstaternas rätt att välja det lämpliga instrumentet. Valet av denna ändrade förordning är förenligt med kommissionens förslag från 2018 och med det interinstitutionella sammanhanget för denna akt (se avsnitt 1).

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Ej tillämpligt: ny lagstiftning

- **Samråd med berörda parter**

Konceptet med en gränsöverskridande politik härrör ursprungligen från det arbete som det luxemburgska rådsordförandeskapet utförde 2015. Detta ledde till att medlemsstaterna inrättade en informell arbetsgrupp och grupperingar av medlemsstater som sammanträdde fram till december 2018. Arbetsgruppen undersökte sätt att förenkla åtgärdandet av kvarvarande gränsproblem, särskilt vid genomförandet av gränsöverskridande projekt.

Andra berörda parter, särskilt gränsöverskridande regioner och institutioner, har under ganska lång tid efterfrågat ett sådant instrument för att åtgärda gränsöverskridande hinder. Detta framkom särskilt tydligt under den gränsöverskridande översyn som kommissionen genomförde mellan 2015 och 2017. Vid de offentliga samråd som genomfördes på unionens alla officiella språk under översynen inkom över 620 svar. När det gäller frågan om möjliga lösningar på gränsfrågor uppmanade de svarande uttryckligen kommissionen att arbeta för större flexibilitet vid tillämpningen av nationell/regional lagstiftning i gränsområden.

Yttrandet från Regionkommittén och Europaparlamentets resolution som svar på meddelandet *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden* välkomnade 2018 års förslag om att utveckla detta instrument. Båda dokumenten antogs sommaren 2018. Som en reaktion på 2018 års förslag antog Regionkommittén den 5 december 2018 en annan rapport (föredragande: Bouke Arends, NL–PES) till stöd för förslaget. Regionkommittén antog ett nytt yttrande, *Den europeiska gränsöverskridande mekanismen 2.0*, den 10 oktober 2023 (föredragande: Magali Altounian, FR–Renew).

Initiativet b-solutions, till vilket hänvisas i avsnitt 1, pekade vidare på att det behövs ett rättsligt verktyg som inrättats enligt unionsrätten för att bidra till att lösa gränsöverskridande problem. I den undersökning som kommissionen genomförde 2020 (se även avsnitt 1) uppgav 44 % av medborgarna i EU:s gränsregioner att rättsliga och administrativa skillnader utgjorde de viktigaste hindren för gränsöverskridande samarbete.

- **Konsekvensbedömning**

Interregprogrammets effekter och europeiska mervärde är allmänt erkända¹³. I många fall beror gränsöverskridande hinder (särskilt i samband med hälso- och sjukvårdstjänster, lokal kollektivtrafik och företagsutveckling) emellertid på skillnader i administrativ praxis och nationella rättsliga ramar. Det är svårt att ta i tu med dessa enbart genom program och det krävs beslut som ligger utanför programstrukturernas räckvidd.

Förslaget från 2018 ingick i lagstiftningspaketet om sammanhållningspolitiken 2021–2027 och åtföljdes av en konsekvensbedömning¹⁴ som fortsatt är giltig. Denna konsekvensbedömning bygger på ovannämnda studie från 2017 som utförts på uppdrag av kommissionen. Eftersom resultaten fortfarande är relevanta och giltiga finns det inte något behov av en uppdaterad konsekvensbedömning för det ändrade förslaget. Detta förslag

¹³ Kommissionen, *European Territorial Cooperation, Work Package 11, Ex-post evaluation of Cohesion Policy programmes 2007-2013, focusing on the European Regional Development Fund (ERDF) and the Cohesion Fund (CF)*, juli 2016.

¹⁴ SWD(2018) 282 final – 2018/0197 (COD).

medför betydande förenklingar av 2018 års förslag, samtidigt som dess ursprungliga fokus på att undanröja de rättsliga och administrativa hinder som hämmar den ekonomiska och sociala utvecklingen i EU:s gränsöverskridande regioner bibehålls.

I en mer aktuell studie som utfördes av Europaparlamentets utredningstjänst med titeln *Mechanism to resolve legal and administrative obstacles in a cross-border context - European added value assessment*¹⁵ drogs slutsatsen att antagandet av ett nytt lagstiftningsinstrument på EU-nivå för att ta itu med gränsöverskridande rättsliga och administrativa hinder skulle kunna medföra ekonomiska fördelar på 123 miljarder euro per år inom EU och få positiva sociala konsekvenser för gränsregioner.

Kommissionen uppmanade berörda parter att inkomma med synpunkter avseende behovet av en rättsakt på EU-nivå för att åtgärda gränsöverskridande hinder. Alla berörda parter uppmanades att lämna synpunkter och empirisk bevisning rörande de problem de ställs inför, deras effekter och om det fanns alternativa verktyg för att hitta lösningar. Samrådsperioden avslutades den 16 november 2023. Över 50 berörda parter inkom med svar och bevisning. Bidragen visar att många administrativa och rättsliga hinder för samarbetet mellan EU:s gränsregioner kvarstår. Svaren understryker behovet av att inrätta ett nytt, standardiserat unionsrättsligt verktyg för att övervinna dessa hinder och på så sätt förbättra det gränsöverskridande samarbetet och bidra till gränsregionernas utveckling.

Syftet med detta ändrade förslag är att möjliggöra positiva effekter från ökad gränsöverskridande samverkan i hela unionen. Förslaget tillhandahåller en omfattande ram tillämplig på alla medlemsstater för att hitta lösningar på de rättsliga och administrativa problem som begränsar sådan gränsöverskridande samverkan och begränsar möjligheterna i EU:s gränsregioner.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Ej tillämpligt: ny lagstiftning.

- **Grundläggande rättigheter**

Genom detta ändrade förslag inrättas en rättslig mekanism för att undanröja rättsliga och administrativa hinder i gränsöverskridande regioner och förslaget riktar sig därför främst till medlemsstaternas myndigheter. Medborgarna bör gynnas av de lösningar som utarbetats med hjälp av den föreslagna mekanismen. Undanröjandet av rättsliga hinder i gränsöverskridande regioner inom ramen för detta förslag bör ha en positiv inverkan på det dagliga livet för människor som bor i dessa regioner genom att deras tillgång till tjänster och deras ekonomiska möjligheter förbättras. Förslaget är förenligt med de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och har ingen negativ inverkan på någon grundläggande rättighet. Framför allt, och på grund av dess syfte att undanröja rättsliga hinder i ett gränsöverskridande sammanhang, främjar förordningen rätten till tillgång till offentliga tjänster (artikel 36) och näringsfriheten (artikel 16). Eftersom gränsöverskridande offentliga tjänster omfattar en rad olika verksamheter kommer förslaget emellertid även att främja tillgången till hälso- och sjukvård (artikel 35). Mer generellt kan verktyget för gränsöverskridande lösningar gynna gränsöverskridande kollektivtrafiktjänster samt rörelse- och uppehållsfriheten (artikel 45).

Det ändrade förslaget omfattar även effektivt rättsligt skydd för människor som bor i gränsregioner.

¹⁵ Europaparlamentets utredningstjänst, *Mechanism to resolve legal and administrative obstacles in a cross-border context: European added value assessment*, PE 740.233, 2023.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Det ändrade förslaget medför inga budgetkonsekvenser eftersom det inte innebär att finansiella resurser tillhandahålls i någon form.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Liksom andra EU-förordningar kommer den föreslagna förordningen att till alla delar vara bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. Enligt artikel 291.1 i EUF-fördraget ska medlemsstaterna vidta alla nationella lagstiftningsåtgärder som är nödvändiga för att genomföra unionens rättsligt bindande akter. Såsom anges i avsnitt 3.2 i meddelandet om gränsområden har medlemsstaterna, även om det finns EU-lagstiftning, en viss grad av flexibilitet och självbestämmande i fråga om hur de införlivar lagstiftningen i sina nationella system och om de detaljerade genomförandebestämmelserna. När två olika system möts längs de inre gränserna kan detta därför ge upphov till en komplex situation – och ibland till och med medföra rättsosäkerhet – och leda till ökade kostnader.

För att bedöma om den mekanism som inrättats enligt den föreslagna förordningen visar sig vara ett ytterligare effektivt verktyg för att undanröja rättsliga hinder i gränsöverskridande regioner bör kommissionen utvärdera lagstiftningen i enlighet med agendan för bättre lagstiftning¹⁶. Kommissionen föreslår därför att en utvärdering av tillämpningen av den föreslagna förordningen ska genomföras och rapporteras till Europaparlamentet, rådet, Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. I sin rapport kommer kommissionen att använda indikatorer för att utvärdera den föreslagna förordningens effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, europeiska mervärde och utrymmet för förenkling innan den har varit tillämplig i fem år.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Eftersom det vid förhandlingarna med medlagstiftarna om 2018 års förslag framkom att rådet hyste stora betänkligheter har en noggrann granskning, översyn, förenkling och omstrukturering av de detaljerade bestämmelserna gjorts för att hantera de största betänkligheterna. Denna process omfattade en minskning av antalet bestämmelser från 26 till 14 artiklar. Det ändrade förslaget kombinerar delar av kommissionens ursprungliga förslag med nya delar som införts till följd av parlamentets lagstiftningsresolution på eget initiativ.

Kapitel I – Allmänna bestämmelser (artiklarna 1–3)

I kapitel I fastställs den föreslagna förordningens syfte och tillämpningsområde samt definieras centrala begrepp.

Syftet (artikel 1) är att inrätta ett förfarande för att underlätta lösning av gränsöverskridande problem. Medlemsstaterna inrätta och organisera gränsöverskridande samordningspunkter för att välja lämpligt verktyg. I förslaget specificeras samlingspunkternas uppgifter samt kommissionens samordnande uppgifter.

Förslagets tillämpningsområde (artikel 2) omfattar både geografiska och materiella aspekter. På grund av den rättsliga grunden kommer förordningen att tillämpas på gränsöverskridande hinder enligt nationell lagstiftning i alla inre land- och sjögränsregioner mellan angränsande

¹⁶ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, Europeiska rådet och rådet, *Bättre lagstiftning Bättre resultat för ett starkare EU*, COM(2016) 615 final, 14.9.2016.

medlemsstater. Förordningen påverkar inte andra unionsrättsakter, särskilt sådana som är tillämpliga på utomrättslig lösning av rättsliga problem som uppkommer till följd av gränsöverskridande hinder och på en korrekt tolkning eller tillämpning av unionsrätten.

I artikel 3 anges de definitioner som behövs för att genomföra förslaget. Förslaget innehåller en extensiv definition av initiativtagare som omfattar alla privata eller offentliga organ som medverkar vid tillhandahållandet, driften eller inrättandet av gränsöverskridande offentliga tjänster eller infrastruktur eller deras funktioner, eller varje fysisk person som har ett intresse av att det gränsöverskridande hindret åtgärdas. Flera juridiska eller fysiska personer får gemensamt lämna in en gränsöverskridande ansökan.

Kapitel II – Gränsöverskridande samordningspunkter (artiklarna 4 och 5)

Förslaget innehåller flera alternativ för att inrätta gränsöverskridande samordningspunkter (artikel 4) och innehåller en förteckning över de uppgifter de ska ha (artikel 5). Alternativen gör det möjligt för medlemsstaterna att genomföra denna skyldighet på ett så flexibelt sätt som möjligt och i full överensstämmelse med sina interna institutionella och rättsliga ramar (en eller flera samordningspunkter, på nationell och/eller regional nivå, en separat eller en befintlig myndighet eller ett offentligrättsligt organ). Grannmedlemsstater får även tillämpa dessa alternativ på en gemensam samordningspunkt som omfattar båda sidorna av en gemensam gräns.

Gränsöverskridande samordningspunkter bör fungera som gemensamma kontaktpunkter för initiativtagarna och vara deras privilegierade kontaktpunkt i respektive medlemsstat. Om en viss medlemsstat inrättar flera samordningspunkter bör en fungera som huvudsaklig samordningspunkt och de andra bör stödja dess uppgifter och överföra nödvändig information.

Kapitel III – Gränsöverskridande ärenden (artiklarna 6–9)

Tyngdpunkten i förslaget ligger på hanteringen av gränsöverskridande ärenden som identifierar gränsöverskridande hinder. I förslaget anges olika aspekter av ett gränsöverskridande ärende (artikel 7), medlemsstaternas preliminära bedömningsåtgärder (artikel 8) och vissa förfarandemässiga aspekter (artikel 9).

På grundval av erfarenheterna med b-solutions bör initiativtagarna inte vara skyldiga att identifiera de administrativa och rättsliga bestämmelser som ligger till grund för hindret, men de kan erhålla stöd från organisationer som har sakkunskap om gränsöverskridande hinder i samband med detta (t.ex. Europeiska gränsregionförbundet, Mission Opérationnelle Transfrontalière eller centraleuropeiska tjänsten för gränsöverskridande initiativ). Initiativtagare kan enbart inge gränsöverskridande ansökningar en gång, nämligen i den medlemsstat där initiativtagaren är belägen eller har sitt säte (artikel 6.2).

Utöver tillhandahållandet av en beskrivning av de faktorer som är nödvändiga för att samordningspunkterna ska kunna bedöma ansökan, bör den gränsöverskridande ansökan även beskriva omfattningen av eventuella avvikelser eller undantag från de bestämmelser eller den praxis som normalt är tillämplig för att begränsa dem till ett strikt minimum.

Syftet med den preliminära bedömningen är att fastställa om det föreligger ett gränsöverskridande hinder eller om ärendet kan avslutas. Även om den preliminära bedömningen visar att det föreligger ett gränsöverskridande hinder är tvistlösningsmekanismen för gränsöverskridande hinder frivillig, vilket innebär att förfarandet när som helst kan avslutas under förutsättning att initiativtagaren erhåller en vederbörlig förklaring.

I artikel 8.5 hänvisas till förteckningen över verktyg som är tillgängliga för medlemsstaterna.

Det behöriga organet ska bedöma huruvida ett eller flera verktyg är tillgängliga som kan tillämpas på det specifika gränsöverskridande problemet och åtgärda det i samordning med andra parter som använder dessa verktyg. Vid tillämpningen av dessa verktyg ska medlemsstaterna iaktta förfarandena och komponenterna från dessa verktyg. Om det behöriga organet emellertid bedömer att inget av de tillgängliga verktygen är tillämpligt på det specifika gränsöverskridande problemet eller att inget av dem är tillräckligt för att lösa det, får medlemsstaten använda det verktyg för gränsöverskridande lösningar som föreslås i kapitel IV som ett ytterligare verktyg som inrättats enligt unionsrätten.

För att ge initiativtagaren rättssäkerhet fastställs ett förfarande för den preliminära bedömningen i artikel 9 som omfattar följande: Tidsfrister, behovet av att motivera ett beslut om huruvida ett visst gränsöverskridande hinder ska åtgärdas samt möjligheterna till rättslig prövning av sådana beslut.

Kapitel IV – Verktyget för gränsöverskridande lösningar (artiklarna 10–13)

I artikel 10 fastställs förfarandet om samordningspunkten eller den behöriga myndigheten använder verktyget för gränsöverskridande lösningar (artikel 8.6) efter en bedömning av det gränsöverskridande hindret enligt artikel 8.1 och de andra befintliga verktyg som finns tillgängliga för att undanröja det identifierade hindret (artikel 8.5). Samordningspunkten eller den behöriga myndigheten underrättar initiativtagaren om det gränsöverskridande hinder som identifierats, vilken slags bestämmelse som ligger till grund för hindret och om nästa steg, vilket kan innebära att hindret åtgärdas eller inte (artikel 10.2). Om det inte finns någon gemensam samordningspunkt säkerställs även en samordning med den angränsande medlemsstaten när hindret har identifierats i det nationella rättssystemet (artikel 10.3). Oavsett om det är frågan om ett administrativt eller rättsligt hinder är samordningspunkten ansvarig för att kontakta den behöriga myndigheten för att först kontrollera huruvida det föreligger ett intresse av att undanröja det hinder som identifierats genom de fastställda nationella administrativa eller rättsliga bestämmelserna eller metoderna och huruvida ett sådant undanröjande även är möjligt (artikel 10.4 och 10.5). Initiativtagaren kan informeras om att det krävs mer tid för rättslig analys, samråd inom medlemsstaten eller samordning med den angränsande medlemsstaten (artikel 10.7).

Om det beslutas att det identifierade hindret ska åtgärdas kan förfarandet variera beroende på vilken slags bestämmelse som ligger till grund för det gränsöverskridande hindret. Inom ramen för en administrativ bestämmelse får den myndighet som samordningspunkten kontaktar besluta att ändra bestämmelsen eller praxisen, inklusive tolkningen av denna (artikel 10.4). I detta fall ska samordningspunkten skriftligen informera initiativtagaren (artikel 11.1 a). Om det är frågan om en rättsregel får den myndighet som samordningspunkten har kontaktat endast föreslå en anpassning av den rättsliga ramen för att undanröja hindret (artikel 10.5), i överensstämmelse med medlemsstatens konstitutionella bestämmelser. I sådana fall ska samordningspunkten skriftligen informera initiativtagaren om vilka steg i lagstiftningsförfarandet som kan bli aktuella. Om två eller flera angränsande medlemsstater drar slutsatsen att de var och en vill inleda ett lagstiftningsförfarande eller ändra en administrativ bestämmelse som rör praxis för att åtgärda samma hinder, ska de göra detta i nära samordning, eventuellt med ett parallellt tidsschema samt inrättande av en gemensam kommitté, i överensstämmelse med sina respektive lagstiftningsramar (artikel 11.3).

Det är fortsatt frivilligt att besluta huruvida ett administrativt eller rättsligt hinder ska åtgärdas.

Kapitel V – Slutbestämmelser (artiklarna 12–14)

I kapitel V fastställs samordnande uppgifter för kommissionen (artikel 12), övervaknings- och rapporteringsuppgifter (artikel 13) och dagen för ikraftträdande och tillämpning (artikel 14).

Enligt artikel 13.1 ska varje medlemsstat underrätta kommissionen om inrättandet av sina samordningspunkter (sex månader efter den föreslagna förordningens ikraftträdande).

I artikel 13.2 fastställs en skyldighet för kommissionen att rapportera om tillämpningen av den föreslagna förordningen inom fem år efter att den trädde ikraft.

Ändrat förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om en mekanism för lösning av rättsliga och administrativa problem i ett gränsöverskridande sammanhang

Kommissionens förslag COM(2018) 373 final ska ändras på följande sätt:

1. Titeln ska ersättas med följande:

**”EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING
om underlättande av gränsöverskridande lösningar”**

2. Skälen 1–28 ska ersättas med följande:

1. "Enligt artikel 175 tredje stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*fördraget*) får särskilda åtgärder vidtas utanför de fonder¹⁷ som nämns i första stycket i den artikeln, i syfte att uppnå fördragets mål om ekonomisk och social sammanhållning. I det sammanhanget bidrar det territoriella samarbetet också till de mål som anges i den artikeln. Därför är det lämpligt att vidta de åtgärder som krävs för att skapa bättre förutsättningar för territoriellt samarbete.
2. I artikel 174 tredje stycket i fördraget erkänns de utmaningar som gränsöverskridande regioner ställs inför, och där föreskrivs att unionen särskilt ska uppmärksamma de regionerna i sina åtgärder för att stärka den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen i unionen.
3. I sitt meddelande *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*¹⁸ konstaterar kommissionen de framsteg som redan har gjorts när det gäller att omvandla sådana regioner från huvudsakligen perifera områden till områden som kännetecknas av tillväxt och möjligheter, men belyste samtidigt de kvarstående rättsliga och andra hinder i dessa regioner, särskilt när det gäller hälso- och sjukvård, arbetsrätt, skatter och företagsutveckling samt hinder som beror på skillnader i förvaltningskultur och nationella regelverk. Varken medel från europeiskt territoriellt samarbete,

¹⁷ Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf), Europeiska socialfonden+ (ESF+), Sammanhållningsfonden, Fonden för en rättvis omställning (FRO), Europeiska havs-, fiskeri- och vattenbruksfonden (EHFVF), Asyl-, migrations- och integrationsfonden (Amif), Fonden för inre säkerhet samt instrumentet för ekonomiskt stöd för gränsförvaltning och viseringspolitik. Se artikel 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1060 av den 24 juni 2021 om fastställande av gemensamma bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden+, Sammanhållningsfonden, Fonden för en rättvis omställning och Europeiska havs-, fiskeri- och vattenbruksfonden samt finansiella regler för dessa och för Asyl-, migrations- och integrationsfonden, Fonden för inre säkerhet samt instrumentet för ekonomiskt stöd för gränsförvaltning och viseringspolitik (EUT L 231, 30.6.2021, s. 159, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1060/oj>).

¹⁸ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

särskilt inom ramen för Interregprogrammen¹⁹, eller det institutionella stödet till samarbete genom de europeiska grupperingarna för territoriellt samarbete (EGTS) som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1082/2006²⁰ eller genom initiativet *b-solutions* som kommissionen lanserade 2018²¹ räcker för att undanröja vissa av de administrativa och rättsliga hinder som hämmar ett effektivt samarbete.

4. Gränsöverskridande regioner riskerar att drabbas oproportionerligt hårt i kristider. Under covid-19-pandemin var de ekonomiska konsekvenserna av medlemsstaternas gränsrelaterade åtgärder mer än dubbelt så stora för de gränsöverskridande regionerna jämfört med den genomsnittliga effekten för samtliga EU-regioner. Denna erfarenhet ökar behovet av att hitta sätt att ta itu med gränsöverskridande hinder.
5. Även om det redan finns flera rättsliga verktyg för att lösa gränsöverskridande problem på mellanstatlig, nationell, regional och lokal nivå i vissa regioner i unionen omfattar dessa inte alla gränsregioner i unionen eller så kan de inte alltid hantera frågor som rör utveckling och förstärkning av territoriell sammanhållning på ett konsekvent sätt. För att komplettera de befintliga verktygen behövs därför ytterligare ett verktyg som inrättats genom unionsrätten, nämligen verktyget för gränsöverskridande lösningar.
6. För att inrätta den administrativa strukturen för att på lämpligt sätt hantera förfrågningar om gränsöverskridande hinder bör varje medlemsstat inrätta en eller flera gränsöverskridande samordningspunkter som ansvarar för att ta emot och bedöma ansökningar rörande gränsöverskridande hinder. De bör samarbeta med kommissionen och stödja dess samordnande roll.
7. Trots att sjögränsregioner är annorlunda till karaktären, eftersom de har mer begränsade möjligheter till gränsöverskridande samverkan och användning av gränsöverskridande offentliga tjänster, bör denna förordning också tillämpas på sjögränser.
8. På unionsnivå finns det flera icke-rättsliga verktyg för att övervaka och kontrollera efterlevnaden av unionsrätten, särskilt de verktyg som är kopplade till den inre marknaden, t.ex. Solvit²². Denna förordning bör inte påverka sådana befintliga verktyg. Det nya verktyg som skapas kommer endast att användas vid gränsöverskridande problem som uppstår på grund av nationell lagstiftning, inbegripet korrekt men olikartad tillämpning av unionsrätten, och som kan leda till oavsiktliga hinder för planering eller genomförande av gränsöverskridande offentliga tjänster och infrastrukturobjekt. Den bör inte tillämpas på ärenden då en offentlig myndighet i en annan medlemsstat kan ha

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1059 av den 24 juni 2021 om särskilda bestämmelser för målet Europeiskt territoriellt samarbete (Interreg) med stöd av Europeiska regionala utvecklingsfonden och finansieringsinstrument för yttre åtgärder (EUT L 231, 30.6.2021, s. 94, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1059/oj>).

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1082/2006 av den 5 juli 2006 om en europeisk gruppering för territoriellt samarbete (EGTS) (EUT L 210, 31.7.2006, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2006/1082/oj>).

²¹ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: *Att stärka tillväxt och sammanhållning i EU:s gränsområden*, COM(2017) 534 final, 20.9.2017.

²² Kommissionens rekommendation 2013/461/EU av den 17 september 2013 (EUT L 249, 19.9.2013, s. 10, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2013/461/oj>).

överträtt unionslagstiftning som reglerar den inre marknaden. Denna förordning påverkar inte heller de samordningsmekanismer som inrättats för social trygghet och beskattning.

9. För att identifiera möjliga gränsöverskridande hinder som skulle kunna omfattas av denna förordning är det nödvändigt att fastställa vilka situationer som räknas som gränsöverskridande samverkan. I detta syfte bör denna förordning tillämpas på infrastruktur för gränsöverskridande verksamhet och på gränsöverskridande offentliga tjänster. Eftersom dessa gränsöverskridande offentliga tjänster tillhandahålls på lång sikt bör de syfta till att ge upphov till fördelar för allmänheten eller en särskild målgrupp i den gränsregion där tjänsten tillhandahålls och därigenom förbättra levnadsvillkoren och den territoriella sammanhållningen i dessa regioner. För det andra kan de infrastrukturobjekt som behövs för gränsöverskridande verksamhet påverkas av gränshinder, till exempel olika tekniska standarder för byggnader eller fordon, inbegripet för tillhörande utrustning. Ett gränsöverskridande ärende bör lämnas in av en initiativtagare som är en offentligrättslig eller privaträttslig enhet eller en fysisk person och endast i den mån denne har ett berättigat intresse av en gränsöverskridande offentlig tjänst eller vissa infrastrukturobjekt.
10. För att upprätta tillräcklig administrativ kapacitet på nationell nivå för att hantera ansökningar om gränsöverskridande hinder och föreskriva om ett nätverk av nationella organ som kan samarbeta med varandra för att genomföra denna förordning bör medlemsstaterna inrätta en eller flera gränsöverskridande samordningspunkter på nationell eller regional nivå. Två eller flera angränsande medlemsstater bör också tillåtas att låta befintliga gemensamma organ bli den gränsöverskridande samordningspunkten vid en viss gräns eller ge en befintlig gemensam myndighet eller ett befintligt gemensamt organ befogenhet att utföra den gränsöverskridande samordningspunktens uppgifter för alla sina gränser.
11. För att inrätta en ram för att behandla ansökningar gällande gränsöverskridande hinder som är gemensam för alla gränsöverskridande samordningspunkter är det nödvändigt att fastställa de uppgifter som varje gränsöverskridande samordningspunkt bör utföra. Gränsöverskridande samordningspunkter bör fungera som gemensamma kontaktpunkter för initiativtagarna och vara deras privilegierade kontaktpunkt. Medlemsstaterna bör se till att kontaktuppgifterna för gränsöverskridande samordningspunkter är åtkomliga för allmänheten och att de är synliga och tillgängliga. Om det finns mer än en gränsöverskridande samordningspunkt i en medlemsstat ska de tydligt ange en enda kontaktpunkt för varje initiativtagare. För att möjliggöra en uppföljning av resultaten av gränsöverskridande ansökningar och öka öppenheten när det gäller undanröjandet av gränsöverskridande hinder bör de gränsöverskridande samordningspunkterna också ansvara för att upprätta och underhålla ett offentligt register som omfattar alla gränsöverskridande ärenden som lämnas in av initiativtagare i den medlemsstaten. Det är dessutom nödvändigt att i denna förordning fastställa skyldigheter när det gäller samordning, samarbete och informationsutbyte mellan de olika gränsöverskridande samordningspunkterna i en medlemsstat och mellan gränsöverskridande samordningspunkter i angränsande medlemsstater.
12. En viss initiativtagare bör endast lämna in sitt gränsöverskridande ärende en gång. Om en annan initiativtagare i en annan medlemsstat lämnar in ett

motsvarande gränsöverskridande ärende i den medlemsstaten, bör de gränsöverskridande samordningspunkterna i de båda medlemsstaterna samordna sig i frågan för att undvika att ärendena behandlas parallellt.

13. De olika nivåerna i den tillämpliga nationella lagstiftningen kan göra det svårt att fastställa vilken specifik bestämmelse som utgör ett gränsöverskridande hinder. På grundval av erfarenheterna med b-solutions bör initiativtagaren därför endast beskriva situationen och det problem som ska lösas.
14. För att tillhandahålla en förfaranderam som samtidigt ger rättssäkerhet för initiativtagaren till ett gränsöverskridande ärende bör den gränsöverskridande samordningspunkten bedöma gränsöverskridande ärenden och ge ett preliminärt och slutligt svar till initiativtagaren inom rimliga tidsfrister, vilket i princip bör vara de som fastställs i nationell lagstiftning. Om initiativtagaren inte har identifierat de gränsöverskridande hindren bör de behöriga myndigheterna eller offentligrättsliga organen göra detta. Analysen av ett gränsöverskridande ärende skulle kunna leda till slutsatsen att det faktiskt inte finns något gränsöverskridande hinder, eftersom beskrivningen av det påstådda hindret bygger på otillräcklig information, på felaktig tolkning av tillämpliga rättsliga eller administrativa bestämmelser eller på grund av att rättsliga eller administrativa bestämmelser redan innehåller vad som krävs för att åtgärda hindret. I så fall bör det gränsöverskridande hindret anses vara undanröjt och det gränsöverskridande ärendet bör avslutas. När det väl har bekräftats att det föreligger ett gränsöverskridande problem bör medlemsstaterna ha frihet att besluta om vilket verktyg som skulle vara lämpligt för att hantera situationen bland dem som är tillgängliga i den berörda gränsregionen, i första hand med hjälp av redan befintliga mekanismer, när så är lämpligt, för att lösa problemet. Om medlemsstaterna beslutar att inte undanröja gränsöverskridande hinder bör de vederbörligen ange skälen till detta och ange möjliga möjligheter till rättslig prövning, särskilt om medlemsstaten drar slutsatsen att det identifierade hindret inte omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
15. Om den behöriga myndigheten inte har hittat något lämpligt verktyg kan den välja verktyget för gränsöverskridande lösningar eller ange skälen till att den beslutar att inte lösa det gränsöverskridande problemet. Eftersom resultatet av förfarandet kan skilja sig något åt beroende om det eventuella gränsöverskridande rättsliga problemet är av administrativ eller lagstiftningsmässig natur, är det nödvändigt att föreskriva sådana särdrag inom ramen för verktyget för gränsöverskridande lösningar.
16. För att tillhandahålla en effektiv förfarandestruktur för hantering av ärenden som rör gränsöverskridande problem bör denna förordning fastställa de viktigaste stegen i förfarandet, både för ärenden där hindret är av administrativ art och ärenden av lagstiftningskaraktär. Det bör också klargöras att de olika rättssystemen i angränsande medlemsstater kan leda till gränsöverskridande problem som kan betraktas som en administrativ bestämmelse i en medlemsstat, men som en rättslig bestämmelse i den andra och vice versa. Varje medlemsstat bör därför tillämpa det lämpliga förfarandet. Angränsande medlemsstater bör samordna sina respektive förfaranden så nära som möjligt. Om en slutlig ståndpunkt intas i ett ärende bör initiativtagaren informeras om skälen till detta tillsammans med beslutet.

17. För att säkerställa att tillämpningen av denna förordning övervakas på unionsnivå och för att stödja medlemsstaterna, även när det gäller kapacitetssuppleering, bör de relevanta arbetsuppgifterna för att uppnå dessa mål anförtros kommissionen. Samordningspunkten på EU-nivå bör särskilt stödja de gränsöverskridande samordningspunkterna genom att främja utbyte av erfarenheter mellan dessa samordningspunkter. Detta stöd kan också bestå av tekniska stödbaserade verktyg som b-solutions.
18. För att möjliggöra evidensbaserat beslutsfattande bör det rapporteras om genomförandet av denna förordning. Rapporten bör behandla de viktigaste utvärderingsfrågorna, bland annat ändamålsenlighet, effektivitet, relevans, europeiskt mervärde, utrymme för förenkling och hållbarhet samt behovet av ytterligare åtgärder på unionsnivå. Kommissionen bör överlämna rapporten till Europaparlamentet, rådet och, i enlighet med artikel 307 första stycket i fördraget, till Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. För att säkerställa en bred faktabas för användningen av denna förordning och verktyget för gränsöverskridande lösningar bör rapporten överlämnas fem år efter det att denna förordning har trätt i kraft.
19. Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och har ingen negativ inverkan på någon grundläggande rättighet. Eftersom förordningen syftar till att undanröja rättsliga hinder i ett gränsöverskridande sammanhang, kan den främja rätten till tillgång till tjänster av allmänt ekonomiskt intresse (artikel 36) och näringsfriheten (artikel 16). Det stora utbudet av denna typ av tjänster kan också främja tillgången till hälso- och sjukvård (artikel 35). Mer generellt kan denna förordning påverka rörelse- och uppehållsfriheten (artikel 45) positivt, eftersom det är mycket troligt att verktyget för gränsöverskridande lösningar kommer att gynna gränsöverskridande kollektivtrafiktjänster.
20. Förutsättningarna för territoriellt samarbete bör skapas i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen. Erfarenheterna visar att medlemsstaterna har tagit individuella, bilaterala eller multilaterala initiativ för att lösa rättsliga gränsöverskridande problem. Sådana verktyg finns dock inte i alla medlemsstater eller för alla gränser i en viss medlemsstat. Målen för den föreslagna åtgärden kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna, vare sig på central nivå eller på regional och lokal nivå, utan kan i stället bättre uppnås på unionsnivå, eftersom minst två angränsande medlemsstater behöver involveras. Det behövs därför ytterligare insatser från unionslagstiftaren.
21. Enligt proportionalitetsprincipen i artikel 5.4 i EU-fördraget får unionens åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att nå målen i fördragen. Varje medlemsstat väljer själv om den vill använda sig av verktyget för gränsöverskridande lösningar. En medlemsstat bör, vid en viss gräns mot en eller flera angränsande medlemsstater, bestämma om den löser gränsöverskridande problem med hjälp av befintliga verktyg på nationell nivå eller tillsammans med en eller flera angränsande medlemsstater. Denna förordning går därför inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål för de gränsöverskridande regioner för vilka medlemsstaterna inte har något effektivt verktyg för att lösa gränsöverskridande problem.”

3. Artiklarna 1–26 ska ersättas med följande:

”KAPITEL I Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Innehåll

1. I denna förordning fastställs ett förfarande för att underlätta lösningen av gränsöverskridande problem som hindrar etablering och drift av infrastrukturobjekt som är nödvändiga för offentlig eller privat gränsöverskridande verksamhet eller för gränsöverskridande offentliga tjänster som tillhandahålls i en viss gränsöverskridande region, under förutsättning att de främjar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning i den gränsöverskridande regionen (*verktyget för gränsöverskridande lösningar*).
2. I denna förordning fastställs även bestämmelser om
 - a) hur gränsöverskridande samordningspunkter i medlemsstaterna ska organiseras och vad de ska göra, samt
 - b) kommissionens samordningsuppgifter.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning är tillämplig på gränsöverskridande problem i land- eller sjögränsregioner i angränsande medlemsstater.

Den ska inte tillämpas på gränsöverskridande problem i gränsregioner mellan medlemsstater och tredjeländer.
2. Förordningen påverkar inte andra unionsrättsakter, särskilt inte sådana som är tillämpliga på lösning utanför domstol av rättsliga problem som uppkommer till följd av gränsöverskridande problem och på en korrekt tolkning eller tillämpning av unionsrätten. Den påverkar inte heller de samordningsmekanismer som inrättats för social trygghet och beskattning.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:
 1. *gränsöverskridande samverkan*:
 - a) infrastrukturobjekt som är nödvändiga för offentlig eller privat gränsöverskridande verksamhet, och
 - b) inrättande, drift eller tillhandahållande av gränsöverskridande offentliga tjänster i en gränsöverskridande region.
 2. *gränsöverskridande problem*: rättsliga eller administrativa bestämmelser eller praxis från en offentlig myndighet i en medlemsstat som kan inverka negativt på gränsöverskridande samverkan och därmed på utvecklingen i en gränsöverskridande region och som inte innebär någon potentiell överträdelse av unionslagstiftningen för den inre marknaden.

3. *behörig myndighet*: ett organ på nationell, regional eller lokal nivå som har befogenhet att anta rättsligt bindande och verkställbara akter.
 4. *gränsöverskridande ärende*: en handling som utarbetats av en eller flera initiativtagare och som ska lämnas in till en gränsöverskridande samordningspunkt.
 5. *gränsöverskridande allmännyttig tjänst*: en verksamhet som bedrivs i allmänhetens intresse för att tillhandahålla en tjänst eller hantera gemensamma problem eller utvecklingsmöjligheter i gränsområden på olika sidor av en eller flera angränsande medlemsstaters gränser, förutsatt att den främjar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning inom det gränsöverskridande territoriet.
 6. *initiativtagare*: ett privat eller offentligt organ som medverkar vid tillhandahållandet, driften eller inrättandet av gränsöverskridande offentliga tjänster eller infrastruktur eller deras funktioner, eller varje fysisk person som har ett berättigat intresse av att det gränsöverskridande problemet åtgärdas.
2. Vid tillämpningen av denna förordning ska hänvisningen till *behörig myndighet* även omfatta situationer där mer än en behörig myndighet i samma medlemsstat är behörig eller måste rådfrågas.
 3. Vid tillämpningen av denna förordning ska begreppet *gränsöverskridande problem* omfatta ett eller flera gränsöverskridande problem som är kopplade till ett gränsöverskridande ärende.

KAPITEL II

Gränsöverskridande samordningspunkter

Artikel 4

Inrättande av gränsöverskridande samordningspunkter

1. Varje medlemsstat ska inrätta en eller flera gränsöverskridande samordningspunkter i enlighet med sina institutionella och rättsliga ramar, på nationell eller regional nivå eller bådadera, i enlighet med punkt 3.
2. Två eller flera angränsande medlemsstater får besluta att inrätta en gemensam gränsöverskridande samordningspunkt med behörighet för en eller flera av de gränsöverskridande regionerna.
3. Varje gränsöverskridande samordningspunkt ska inrättas på ett av följande sätt:
 - a) Som en separat myndighet eller ett offentligrättsligt organ.
 - b) Som en del av en befintlig myndighet eller ett befintligt offentligrättsligt organ, inbegripet genom att anförtro en befintlig myndighet eller ett offentligrättsligt organ de ytterligare uppgifterna för den gränsöverskridande samordningspunkten.
4. Medlemsstaterna ska, inom två månader efter beslutet om att inrätta en gränsöverskridande samordningspunkt, säkerställa att dess kontaktuppgifter och information om dess arbetsuppgifter finns tillgängliga på den webbplats för Interregprogrammen som avses i artikel 36.2 i förordning (EU) 2021/1059. Medlemsstaterna ska säkerställa att den gränsöverskridande samordningspunkten är synlig och tillgänglig.

Artikel 5

De gränsöverskridande samordningspunkternas huvuduppgifter

1. Medlemsstaterna ska, antingen individuellt i det fall som avses i artikel 4.1 eller gemensamt i det fall som avses i artikel 4.2, fastställa de uppgifter som varje gränsöverskridande samordningspunkt ska utföra och de uppgifter som ska tilldelas den behöriga myndigheten.
2. Medlemsstaterna ska besluta huruvida gränsöverskridande samordningspunkter kan agera med anledning av ett gränsöverskridande ärende för egen räkning eller om de endast ansvarar för kommunikationen med initiativtagarna på den behöriga myndighetens vägnar.
3. Den gränsöverskridande samordningspunkten ska utgöra den enda kontaktpunkten för initiativtagaren, beroende på hur de kontaktpunkter som inrättats av medlemsstaterna är organiserade, enligt följande:
 - a) Varje nationell gränsöverskridande samordningspunkt, för alla gränsöverskridande ärenden som lämnas in av en initiativtagare som är belägen på respektive medlemsstats territorium.
 - b) Varje regional gränsöverskridande samordningspunkt, för gränsöverskridande ärenden som lämnas in av en initiativtagare som är belägen i ett eller flera gränsområden på respektive medlemsstats territorium.
 - c) Varje nationell gränsöverskridande samordningspunkt, för gränsöverskridande ärenden som lämnas in av en initiativtagare som är belägen i ett av de berörda gränsområdena.
4. Utöver de uppgifter som avses i artiklarna 8, 10 och 11 ska de gränsöverskridande samordningspunkterna utföra följande uppgifter:
 - a) Upprätta och underhålla ett offentligt register som omfattar alla gränsöverskridande ärenden som lämnats in av initiativtagare i den medlemsstaten.
 - b) Samarbeta med kommissionen och stödja kommissionens samordningsuppgifter som avses i artikel 12 genom att tillhandahålla nödvändig information, inklusive klassificering enligt Nuts-nomenklaturen för varje ärende.

Om det finns flera gränsöverskridande samordningspunkter i en medlemsstat ska en gränsöverskridande samordningspunkt (*den huvudsakliga gränsöverskridande samordningspunkten*) utföra de arbetsuppgifter som anges i leden a och b.

5. Medlemsstaterna ska säkerställa att det register som anges i punkt 4 förblir tillgängligt för allmänheten i ett öppet maskinläsbart format i enlighet med artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1024²³, så att uppgifterna kan sorteras, vara sökbara, extraheras, jämföras och vidareutnyttjas, samt att det uppdateras minst tre gånger om året. Den gränsöverskridande samordningspunkten får integrera information med öppen åtkomst eller koppla registret till den

²³ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1024 av den 20 juni 2019 om öppna data och vidareutnyttjande av information från den offentliga sektorn (EUT L 172, 26.6.2019, s. 56, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1024/oj>).

gemensamma webbportal som avses i artikel 46 b i förordning (EU) 2021/1060, den webbplats som avses i artikel 49.1 i den förordningen eller den webbplats som avses i artikel 36.2 i förordning (EU) 2021/1059.

6. I en medlemsstat med mer än en gränsöverskridande samordningspunkt ska de gränsöverskridande samordningspunkterna överföra nödvändig information till den huvudsakliga gränsöverskridande samordningspunkten för att den ska kunna utföra sina uppgifter enligt punkterna 4 och 5.
7. Om två eller flera angränsande medlemsstater har beslutat att inrätta en gemensam gränsöverskridande samordningspunkt ska den punkten överföra nödvändig information till de eventuella huvudsakliga gränsöverskridande samordningspunkterna i respektive medlemsstat.

KAPITEL III

Gränsöverskridande ärenden

Artikel 6

Utarbetande och inlämning av gränsöverskridande ärenden

1. Initiativtagaren ska utarbeta ett gränsöverskridande ärende i enlighet med artikel 7.
2. Initiativtagaren ska lämna in det gränsöverskridande ärendet till den gränsöverskridande samordningspunkten i den medlemsstat där initiativtagaren är belägen eller har sitt säte.
3. Om gränsöverskridande ärenden rörande samma gränsöverskridande problem inleds i två eller flera angränsande medlemsstater ska deras respektive gränsöverskridande samordningspunkter samarbeta med varandra för att klargöra vilken av dem som i första hand ska hantera ärendet.

Artikel 7

Innehåll i ett gränsöverskridande ärende

1. Det gränsöverskridande ärendet ska innehålla åtminstone följande delar:
 - a) En beskrivning av gränsöverskridande samverkan och sammanhanget samt det problem som uppstår till följd av ett gränsöverskridande problem som ska undanröjas.
 - b) En motivering till behovet att åtgärda det gränsöverskridande problemet.
 - c) I förekommande fall, en beskrivning av det gränsöverskridande problemets negativa inverkan på utvecklingen i gränsregionen.
 - d) Det geografiska område som berörs.
 - e) I förekommande fall, den förväntade nödvändiga varaktigheten för tillämpningen av en avvikelse eller ett undantag från det gränsöverskridande problemet eller, i vederbörligen motiverade fall, undanröjandet.
2. Initiativtagaren kan också identifiera det gränsöverskridande problemet och, om möjligt, föreslå ordalydelsen för en avvikelse eller ett undantag från det gränsöverskridande problemet eller för en särskilt rättslig lösning.

3. Det geografiska område som avses i punkt 1 d ska begränsas till vad som är absolut nödvändigt för en verkningsfull lösning av ett gränsöverskridande ärende.

Artikel 8

Preliminära bedömningsåtgärder

1. Den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten ska bedöma varje gränsöverskridande ärende som lämnats in i enlighet med artiklarna 6 och 7 och identifiera det eller de gränsöverskridande problemen.
2. Inom en tidsfrist på två månader från det att ärendet lämnats in får den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten begära att initiativtagaren förtydligar innehållet eller lämnar ytterligare specifik information. I en sådan begäran ska det anges varför och i vilket avseende det gränsöverskridande ärendet inte anses vara tillräckligt för att granskas.

Om det reviderade gränsöverskridande ärendet inte behandlar de aspekter som anses otillräckliga får den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten avsluta förfarandet och ska informera initiativtagaren om detta och ange skälen till detta.

3. Om den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten efter att ha bedömt ett gränsöverskridande ärende drar slutsatsen att ett påstått gränsöverskridande problem inte föreligger får den avsluta förfarandet och ska informera initiativtagaren om detta och ange skälen till detta.
4. Om den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten efter att ha bedömt ett gränsöverskridande ärende drar slutsatsen att ett påstått gränsöverskridande problem föreligger får den under förfarandets gång välja att inte lösa problemet och ska informera initiativtagaren om detta och om skälen till detta.
5. Innan bedömningen avslutas ska den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten ytterligare bedöma huruvida det för varje påstått gränsöverskridande problem är möjligt att förlita sig på ett gällande internationellt samarbetsavtal, oavsett om det är bilateralt eller multilateralt, multisektoriellt eller sektorsspecifikt, som tillhandahåller en egen mekanism för att lösa gränsöverskridande problem mellan de medlemsstater som berörs av problemet eller problemen. Om det finns ett sådant internationellt avtal ska lösandet av ett eller flera gränsöverskridande problem, inbegripet de berörda aktörerna och det förfarande som ska följas, särskilt för kontakter och samarbete med den angränsande medlemsstaten, uteslutande regleras av bestämmelserna i det avtalet.
6. Om medlemsstaten väljer att åtgärda hindret och om det saknas ett sådant internationellt avtal som avses i punkt 5, eller om de tillgängliga internationella avtalen inte på ett tillfredsställande sätt verkar bidra till att åtgärda det hinder som anges i det gränsöverskridande ärendet, får den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten tillämpa verktyget för gränsöverskridande lösningar, antingen enskilt eller, om nödvändigt och överenskommet, tillsammans med den angränsande medlemsstaten.

Artikel 9

Information till initiativtagaren

1. Efter att ha tagit emot ett gränsöverskridande ärende eller ett reviderat gränsöverskridande ärende ska den gränsöverskridande samarbetspunkten eller den behöriga myndigheten skriftligen informera initiativtagaren om alla preliminära bedömningsåtgärder som vidtagits i enlighet med artikel 8, inom den standardtidsfrist som föreskrivs i den nationella lagstiftningen för svar på en likvärdig begäran som lämnats till förvaltningen.
2. Om ingen sådan tidsfrist föreskrivs i den nationella lagstiftningen ska följande tidsfrister gälla:
 - a) Tre månader för de preliminära bedömningsåtgärder som avses i artikel 8.2 andra stycket.
 - b) Sex månader för de preliminära bedömningsåtgärder som avses i artikel 8.3 och 8.4.
3. Den information som tillhandahålls enligt punkt 1 ska även innehålla följande:
 - a) De preliminära bedömningsåtgärder som har vidtagits, deras motivering och slutsatserna, om de redan finns tillgängliga.
 - b) De sätt och förfaranden för rättslig prövning som föreskrivs i den nationella lagstiftningen mot dessa preliminära bedömningsåtgärder, i förekommande fall.
4. I den första kontakten med initiativtagaren enligt artikel 8.2 första stycket får det också anges att mer tid behövs för rättslig analys eller samråd inom medlemsstaten eller för samordning med den angränsande medlemsstaten.

KAPITEL IV

Verktyget för gränsöverskridande lösningar

Artikel 10 **Förfarande**

1. Om den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten i enlighet med artikel 8.6 har beslutat att använda verktyget för gränsöverskridande lösningar ska den tillämpa det förfarande som föreskrivs i denna artikel.
2. Efter det att den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten har identifierat det gränsöverskridande problemet i sitt nationella rättssystem ska den informera initiativtagaren om följande:
 - a) Det gränsöverskridande problem som identifierats.
 - b) Vilken typ av bestämmelse som ligger till grund för det gränsöverskridande problemet och som skulle behöva ändras för att lösa problemet.
 - c) Nästa steg, som leder till att det gränsöverskridande problemet löses eller inte, och vilka av förfarandena enligt punkt 4 eller 5 i denna artikel som bör tillämpas.
3. Efter bedömningen av det gränsöverskridande ärendet och identifieringen av det gränsöverskridande problemet ska den behöriga gränsöverskridande samordningspunkten utbyta relevant information om det gränsöverskridande problemet med den behöriga gränsöverskridande samordningspunkten i den angränsande medlemsstaten. De gränsöverskridande samordningspunkterna ska sträva efter att undvika parallella förfaranden som rör samma gränsöverskridande problem.
4. Om det gränsöverskridande problemet består av en administrativ bestämmelse eller förvaltningspraxis som inte kräver en ändring av en lagbestämmelse, ska den gränsöverskridande samordningspunkten kontakta den behöriga myndighet som ansvarar för den administrativa bestämmelsen för att kontrollera om en ändring av den administrativa bestämmelsen eller praxisen är tillräcklig för att lösa det gränsöverskridande problemet och om myndigheten är villig att ändra det i enlighet därmed. Initiativtagaren ska underrättas skriftligen inom åtta månader från det att det gränsöverskridande ärendet lämnades in.
5. Om det gränsöverskridande problemet består av en rättslig bestämmelse ska den gränsöverskridande samordningspunkten kontakta den behöriga myndigheten för att kontrollera om en ändring, inbegripet ett undantag eller en avvikelse från den tillämpliga rättsliga bestämmelsen, skulle lösa det gränsöverskridande problemet och om den behöriga myndigheten kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att utlösa ett lagstiftningsförfarande i enlighet med den institutionella och rättsliga ramen. Initiativtagaren ska underrättas skriftligen inom åtta månader från det att det gränsöverskridande ärendet lämnades in.
6. Om ett gränsöverskridande ärende har lämnats in till den gränsöverskridande samordningspunkten i två eller flera angränsande medlemsstater ska var och en av dem besluta vilken typ av förfarande som ska följas i den egna medlemsstaten.

7. Om en rättslig analys, samråd inom medlemsstaten eller samordning med den angränsande medlemsstaten eller den behöriga myndigheten i den angränsande medlemsstaten utlöser en ändring av en administrativ bestämmelse eller inledandet av ett lagstiftningsförfarande hindrar den gränsöverskridande samordningspunkten från att svara initiativtagaren inom åtta månader i enlighet med punkterna 4 och 5, ska initiativtagaren informeras skriftligen om orsaken till förseningen och tidsplanen för svaret.

Artikel 11

Slutliga steg för att lösa det gränsöverskridande problemet

1. Den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten ska, på grundval av sin bedömning enligt artikel 8 och i enlighet med den information som den mottagit enligt artikel 10.3, skriftligen informera initiativtagaren om resultatet av ärendet, som kan vara följande:
 - a) Resultatet av ett förfarande enligt artikel 10.4, inbegripet, i förekommande fall, en ändring av en administrativ bestämmelse.
 - b) Resultatet av ett förfarande enligt artikel 10.5, inbegripet, i förekommande fall, inledandet av ett lagstiftningsförfarande eller en ändring av en administrativ bestämmelse.
 - c) Att det gränsöverskridande hindret inte kommer att åtgärdas,
 - d) De skäl som ligger till grund för den ståndpunkt som antagits enligt leden a, b eller c.
 - e) Eventuell tidsfrist för rättslig prövning enligt nationell lagstiftning. Om det inte finns någon tidsfrist enligt nationell lagstiftning ska initiativtagaren ha sex månader på sig att begära omprövning av beslutet.
2. Om den gränsöverskridande samordningspunkten eller den behöriga myndigheten har beslutat att lösa det gränsöverskridande problemet genom det förfarande som föreskrivs i artikel 10.5 ska den
 - a) informera den angränsande medlemsstatens gränsöverskridande samordningspunkt, och
 - b) informera initiativtagaren om de viktigaste stegen i ändringen av den rättsliga bestämmelsen, inbegripet, i förekommande fall, om det lagstiftningsförfarande som inletts för att gå vidare till en lagändring som löser det gränsöverskridande problemet eller det slutliga beslutet om att avvisa förfarandet.

Initiativtagaren bör även informeras om de behöriga myndigheterna i den angränsande medlemsstaten också har inlett en ändring av en lagbestämmelse.

3. Om den berörda medlemsstaten och den angränsande medlemsstaten kommer fram till att båda staterna är villiga att inleda ett eget lagstiftningsförfarande eller ändra sina administrativa bestämmelser eller sin praxis, ska de göra detta i nära samordning, i enlighet med sina respektive institutionella och rättsliga ramar. Denna samordning kan gälla tidpunkten för förfarandena och kan leda till att de inrättar en gemensam kommitté med företrädare för de gränsöverskridande samordningspunkterna.

KAPITEL V

Slutbestämmelser

Artikel 12

Kommissionens samordningsuppgifter

Kommissionen ska utföra följande samordningsuppgifter:

- a) Hålla kontakt med de gränsöverskridande samordningspunkterna.
- b) Stödja den förbättring av den institutionella kapacitet i medlemsstaterna som är nödvändig för att genomföra denna förordning på ett effektivt sätt.
- c) Främja utbyte av erfarenheter mellan medlemsstaterna och särskilt mellan de gränsöverskridande samordningspunkterna.
- d) Offentliggöra och uppdatera en förteckning över alla nationella och regionala gränsöverskridande samordningspunkter.
- e) Upprätta och underhålla ett offentligt register över gränsöverskridande ärenden.

Artikel 13

Övervakning och rapportering

1. Senast den dd mm åååå [den första dagen i månaden efter denna förordnings ikraftträdande + sex månader, ska fyllas i av Publikationsbyrån] ska varje medlemsstat informera kommissionen om inrättandet av sin eller sina gränsöverskridande samordningspunkter och om kontaktuppgifterna för dessa.
2. Senast den dd mm åååå [den första dagen i månaden efter denna förordnings ikraftträdande + fem år, ska fyllas i av Publikationsbyrån] ska kommissionen göra en utvärdering av denna förordning och rapportera till Europaparlamentet, rådet, Regionkommittén samt Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Artikel 14

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.”

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande